

El *front*: variació vocàlica (I)

(ALDC, VIII, 1865. El *front estret*)

Front deriva del llat. FRŌNTEM que, en la forma més corrent, era del gènere femení, però que en cat. va mudar-se en masculí (*lo front, el front, es front*; veg. mapa 1184), i que, en la dimensió fonètica, presenta variació en la vocal tònica ò, que de breu en llat. cl. hauria passat a *o* oberta (*fr[ɔ]nt*) –en cast. va diftongar en *ue* (*fruenta > frente* → cat. 87, 94)– i, eventualment, tancada en [o] (*fr[o]nt, furont* 16, 71, amb vocal epentètica per pressió de la nasal (i convertida en [u] en ross. des del s. XVI, *fr[u]nt*). Tanmateix, aquesta variació de timbre podria haver arrancat des del llat., on

teníem FRŌNS (= [o] del llat. vg.) del nominatiu enfront de FRŌNTIS (= [ɔ] del llat. vg., com en els altres casos; *DECat*), però dubtem que el doble resultat en cat. tingui a veure amb aquesta distinció de timbre condicionada pels casos de la declinació llatina. Compareu el vocalisme de *front* amb el de *font* i *pont*, d'estructura fònica semblant, on es noten evidents discordances (*PALDC*, III, mapa 277 i VIII, mapa 1115).

El *Diccionari ortogràfic i de pronúncia* de J. Bruguera (1990) registra *fr[o]nt*.

